

EEN GEMOBILISEERDE MOLEN. — De korenmolen aan de Hoornbrug te Rijswijk, welke door de Gemeente 's-Gravenhage in gebruik is genomen speciaal tot het malen van rijst en tarwe voor de bakkers van de stad 's-Gravenhage. Juist wordt er een motorboot met rijst aangevoerd.

Te 's-Gravenhage had voor eenige dagen een inspectie van vrachtauto's plaats. Onze fotograaf wist het moment vast te leggen, waarop door de militaire autoriteiten de nieuwe Haagsche Reinigingsauto's geïnspecteerd werden.

Het geluid van het openen eener deur deed vader en zoon stilstaan. Ze keerden zich beiden om en zagen aan de kastdeur Kit Carew met doodsbleek gelaat en schitterende oogen. Hij wierp zijn zwaard van zich, dat het kletterend voor de voeten zijner vijanden neerviel.

„Neem dit!” riep hij hun fier toe. „Ik geef mij over. Zij klauterde niet door het raam; ik was het, dien ze zagen. Ze zei het slechts om mij te redden!”

Charity uitte een kreet van wanhoop en leunde snikkende tegen de venstergordijnen.

„Zoo is dit je minnaar, juffrouw!” barstte de oude Puritein los.

„Neen, dat ben ik niet!” protesteerde Kit, het gelaat nu donkerrood gekleurd. „Ik zag de juffrouw nooit te voren en nog nimmer ben ik in deze streek geweest. Ik moet mejuffrouw nederig en hartelijk om vergiffenis verzoeken.”

Hij was zichtbaar in de war. De jongste der beide mannen, die Godfrey genoemd was, scheen meer vroolijk dan boos gestemd.

„Kom, vader,” zei hij tot den ouden heer, „zus Charity heeft geen groote zonde begaan door aan dezen jongen borst een schuilplaats te verleenen. Laat ons haar met vrede laten en onzen gevangene meenemen.”

Zoo werd Kit naar beneden gevoerd in een groote zaal gevuld met Parlementssoldaten. Hier werd hij nauwkeurig gefouilleerd. Hij had echter al het goud en de brieven van den koning in de kleevenkast van juffrouw Charity achtergelaten; ze vonden dus niets anders op hem dan eenig geld en een briefje dat hij inderhaast vergeten en dus bij zich gehouden had. Dit briefje had geen waarde voor Koning of Parlement, doch was voldoende om den bezitter te doen hangen. Het bracht aan het licht dat Carew had vertoefd in het kamp van den vijand zonder pas en bestempelde hem dus als een spion.

Had Kit zich geen bijzonder handig boodschapper getoond, hij was in allen geval nobel en getrouw. Geen enkele bekentenis kwam over zijn lippen en zijn vijanden hem zoo hardnekkig en verstokt vindende, toonden zich weinig gezind hem genade te schenken.

„Zoo'n stijfkoppigen jongen schavuit heb ik nog nimmer gezien,” verklaarde de oude Puritein. „Er is geen twijfel aan, hij voerde iets tegen ons in het schild; hij is klaarblijkelijk een spion en van een halsstarrig soort. Hij moet gehangen worden, Godfrey. Leidt hem weg, mannen, breng hem beneden in de cel en plaats een wacht voor de deur. Morgen bij het aanbreken van den dag moet hij zijn straf ondergaan.”

Kit Carew werd nu door twee soldaten weggeleid en in een kleinen kelder opgesloten.

Onderwijl deden zijn belagers een vreemde ontdekking. Nog eens nauwkeurig de portefeuille van den gevangene doorzoekende, bemerkte de kapitein dat er iets op het leder geschreven was. „Christopher Carew!” las hij hardop en toonde het zijn vader. Toen keken beide mannen elkander aan en barstten in een luid gelach uit.

„Je aanstaande schoonzoon, geloof ik?” zei de jongste.

„Ja, zoo is 't! De knaap die niet geranseld wilde worden in een huwelijk met de arme Charity. Wat zullen we nu doen met hem? We kunnen hem toch niet hangen!”

De kapitein dacht eenige minuten na alvorens te antwoorden.

„Wenscht u dit huwelijk, vader?”

„Ja, jongen, zeker doe ik dat! Als Charity met dezen jongen borst gehuwd is, kunnen we de toekomst onbevreesd te gemoet zien. We zijn veilig, onverschillig wie er wint, de Koning of het Parlement. Ongetwijfeld zal de jonge man zich, mocht het eerste plaats vinden, een dankbaar schoonzoon betoonen!”

„In dit geval zou het goed zijn, hem reden tot dank-

DOOR ZIJN KERKBOEK GERED.

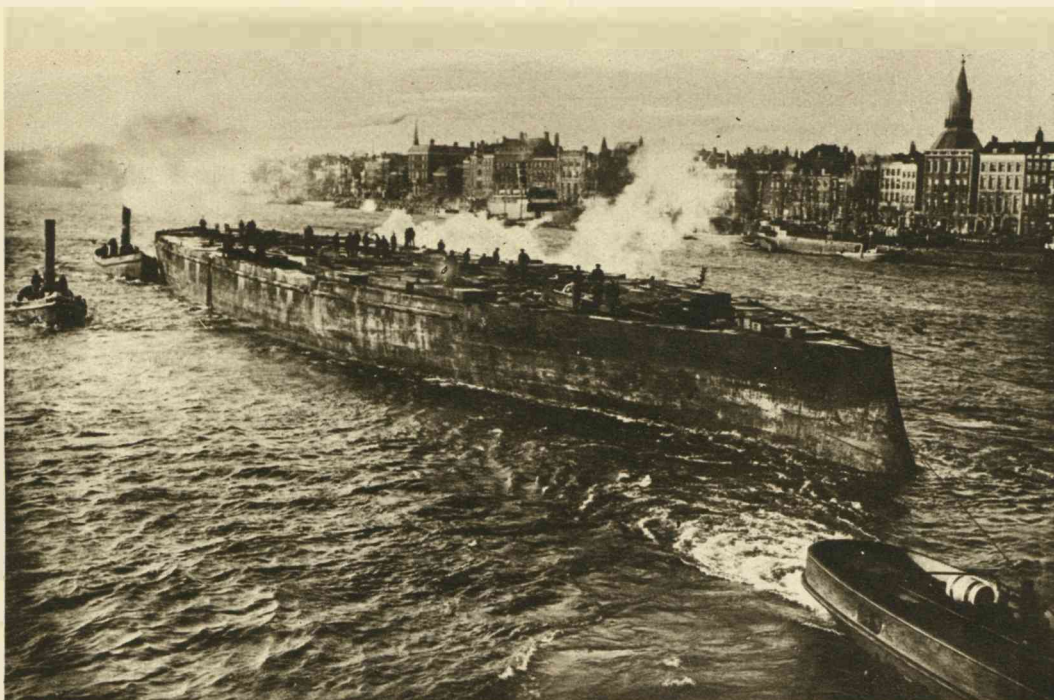
Een Duitsche Landweerman kreeg van zijn moeder een gebedenboek mede, dat hij in zijn linker borstzak bij zich droeg. Een kogel trof hem daar, doch het gebedenboek diende als een veilig pantser.

baarheid te geven. We moeten echter geen dwang gebruiken.”

Toen brouwen ze samen een complot dat het volgende resultaat had:

Kit lag in zijn cel op den kouden vloer en peinigde zich-

ZOO VERGAAT ALLE AARDSCH E GROOTHEID.

Een groot, buiten dienst gesteld Engelsch Oorlogsschip, dat eens met trots de baren kliefde, werd voor Hollandsche rekening ter slooping gekocht. De groote boot kon slechts afgetakeld onder de Maasbrug door.

zelf met de gedachte dat zijn koning, onkundig van het treurig lot dat hem getroffen had, hem misschien zou verdenken zich met het goud uit de voeten te hebben gemaakt.

Deze treurige gedachte werd echter weldra verdrongen door het beeld van het mooie Puriteinsche meisje, dat zoo dapper gepoogd had hem te redden. Zoo viel hij in slaap met de gedachte aan haar en toen hij eindelijk weer ontwaakte — zag hij het meisje voor hem staan met een kaars in de hand.

„Word wakker, mijnheer,” zei ze met de liefste stem die Kit ooit meende gehoord te hebben.

Ik kom om u te bevrijden.

Zie, hier zijn uw brieven en geldtasch.

Toen ik hoorde dat ze niets op u gevonden hadden, begreep ik dat u alles in de kast had achtergelaten.

Mijn vader weet hier niets van, doch hier is een brief van mijn vader.

Hij verzocht mij u te zeggen, dat hij u geen kwaad toewenscht.

Hij zou u wel vriendelijker behandeld hebben, doch hij vreesde daardoor de achterdocht der regeeringstroepen op te wekken.”

Kit's gelaatsuitdrukking, trouwens zijn geheele houding toonde een onverholen bewondering. Diep blozende stamelde hij op onhandige jongensmanier zijn dank aan het mooie meisje, dat hoewel een jaar jonger in leeftijd, minstens tien jaar ouder was in kalmte en overleg.

„Kom, mijnheer,” zei ze, glimlachende om zijn verwardheid, „ik zal u wijzen, hoe u hiervandaan komen kunt, doch, pas op, de soldaten niet wakker te maken.”

Een paar minuten later bevond Kit zich buiten in den tuin; zijn dankbetuigingen werden voorkomen door het sluiten van de kleine deur, waardoor hij het huis verlaten had.

Het onweder had opgehouden; het was echter nog vrij duister want de lucht was zwaar bewolkt en het regende hard.

Na eenig zoeken vond hij evenwel den heirweg weer terug, en snelde nu zoo hard zijn beenen loopenden heen, ten einde den afstand tusschen hem en zijn vijanden zoo groot mogelijk te maken.

* * *
Eenige dagen later zat de oude Christopher Carew triestig aan tafel. Hij was allang tot de overtuiging gekomen, dat de zoon, met wien hij voorheen zoo'n hooglopenden twist had gehad, zijn grootste rijkdom uitmaakte.

„Ik was te haastig,” mompelde de oude man. „De jongen heeft een goed hart. Had ik maar geduld gehad om met hem te praten!”

Eigenlijk had ik hem het meisje eerst moeten laten zien, voordat ik hem over trouwen praatte.”

Deze milde overwegingen werden verstoord door Kit zelf, die beschaamd en opgewonden voor zijn vader neerknielde en zijn handen greep.

„Vader vergeef mij! Ik heb ze gezien, Juffrouw Charity Warren, ze is mooier dan . . . dan ik zeggen kan. En ze is dapper en zeer lief.

Ik wil met u naar Basingstoke rijden morgen, of . . . nu, dadelijk, als u wilt, vader.

Als je mij vergeeft, heb ik geen anderen wensch dan haar dienaar te zijn.”